

Jaruška Weinbergerová (roz. Endrštová) se narodila 29. 7. 1930 v Mítově u Plzně. Rok 1930 byl bohužel také rokem počátku velké hospodářské krize, která se podepsala nejen na jejich rodinném statečku.

Několik měsíců po jejím narození se rodina přestěhovala do severních Čech.

Po Mnichovské dohodě, když bylo Jarušce osm let a jejímu bratrově Jiřímu šest, byla rodina znovu nucena změnit bydliště, tentokrát se přesunula na okraj Prahy, do Úval. Místní jim často říkali „uprchlíci“.

Brzy potom přišli nacisté a z Československa udělali Protektorát Čechy a Morava.

Jaruščina maminka byla v domácnosti a tatínek pracoval jako železničář.

Na železnicích se občas kradlo nebo odbojáři rozbíjeli vagony, a tak gestapo často chodilo kontrolovat byty, ve kterých železničáři bydleli, a hledali ukradené věci.

Jaruška vzpomíná, že pociťovala každý nálet na Prahu, protože u nich doma šlo všechno slyšet a hodně se báli.

Židé u nich v Úvalech byli nejčastěji drobní obchodníci. Všichni museli nosit žlutou hvězdu. Popisuje že to byli hodní lidé, kteří rádi pomáhali ostatním. O jejich transportování se veřejně nemluvilo.

V roce 1945 po osvobození cítila Jaruška obrovskou úlevu, ale také zmiňuje, že nálety osvobozením neskončily.

Nástup komunismu pro ni byl těžký, protože dopadl i na jejího přítele, kterého komunisté zavřeli do Jáchymových dolů.

Sametové revoluce se nejvíce zúčastnila v Ústí nad Labem, ale také v Praze.

*„Byla to volnost. Byla to svoboda, protože do té doby jsme nebyli svobodný.
To jsme si pořád připadali jako v tom koncentráku.“*